

Въ далечината видѣхме нѣколко колиби, Това бѣше индианско село. Азъ извадихъ пушката и грѣм-нахъ. Изведнажъ наизкачаха отъ колибитѣ си нѣколко индианци. Обграденъ отъ своитѣ съпътници, съ тояга въ ржка, азъ се приближихъ до индианцитѣ. За гвианскитѣ индианци тоягата е знакъ на властъ.

Посрещна ни старейшината на селото, който сжщо така държеше въ ржката си тояга. Тѣлото му бѣше почти голо и украсено съ свежа червена боя. Косата му бѣ украсена съ много орлови пера, а на шията му висѣше окачена на лико петфранкова сребърна монета. Единъ отъ придружаващитѣ ме индианци, на име Апатъ, даде на всички мжже по една малка чашка „тафи“ — ракия отъ захарна трѣстика, а на старейшината дадохъ азъ въ малъкъ тиквенъ сждъ. На жена му дадохъ нѣколко гърнета и игли, а тя побърза да ми поблагодари, като ми даде варени птици и яйца.

Нощувахме въ тѣхното село. На сутринята, запасени отново съ храна, ние продължихме пѣтя си за планината Тумукъ — Гумакъ. Името на тази планина е преплетено въ една чудна история. Тя ни пренася нѣколко вѣка назадъ, въ времената, когато бѣ завладѣна Америка отъ испанцитѣ. Тѣзи завоеватели били твърдо убедени, че въ Америка сжществува едно богато царство на име — Елдорадо. За приказнитѣ богатства на това царство разказвали и самитѣ индианци. Тѣ казвали, че управительтъ на това тайнствено царство билъ единъ отъ перуанскитѣ князе, който останалъ живъ следъ разпадането на Перуанската държава. Този князь събралъ по-голѣмата частъ отъ богатствата на своитѣ прадѣди и съ частъ отъ жителитѣ на Перу се скрилъ